

Oehlenschläger, Adam

Den smukke Sang

om

Sigvald og Thora

af
Oehlenschläger.

V box 10:278

Fra Thoras omme, elskovsfulde Bryst.
Sled Sigvald sig med fæl og grusom Latter,
Forgjæves kvalte Rædsel hendes Røst,
Forgjæves græd Naturens skjønne Datter.

Rold skyndte han sig bort til fremmed Land,
For ei at høre Ustylds svage Stemme.
Der købte Trællen sig i Adelsstand,
Og Glædens Rus ham lærte Thora glemme.

Ti Mar forgaa, saa har han ødslet hen
Sitt Guld og Sundheds-Rosen paa hans Rinder;
Nu staar han fattig, ene, syg igjen,
Thi med hans Rigdom, Fryd og Ven forsvinder.

Da ængstes han af underlige Nag,
Og Thoras Taare paa hans Hjerte brænder.
Da ser han hende bleg ved Nat, ved Dag,
At vinke ham med sine matte Hænder.

Et sort og bettet Brød indsvøber han;
Tilføds med Tiggerstav og revne Klæder
Han vandrer langsomt til det Fædreland,
Som smilte til hans Ungdoms vilde Glæder.

Bed Midnatstid gennem Storm og Regn
Han vakler skjælvende med bange Tanker,
Nu skimter han den velbekjendte Egn.
Og ængsteligt hans knuste Hjerte banker.

I rædsom Tausked laa den hele By,
Hver Dør er lukket, og forgjæves beder
Han fordums Venner om et ringe Ly;
Han vises bort med græsfelge Eder.

Afmægtig, skjælvende han slæber sig
Til Kirkeportens Bænk for der at hvile,
Da svimler han saa bleg og underlig,
Og rædsom Frygt ham hindrer i at ile.

Han finder Kirkeporten aaben staa,
Han ser et Lys ved Muren roligt lue,
Han gyser, stanser, frygter for at gaa,
Og stirrer bleg til Himlens sorte Bue.

Den Skjæbnen vinker ham, han gaar derind,
Han ser et Lys i dunkle Lygte brænde,
Og Graveren, som med et roligt Sind
Sang et: „Hvo ved, hvor nær mig er min Ende!“

Og grov en Grav ved sørgelige Sang,
Og kastede Knokler op, skjøndt han var ene,
Endskjøndt det hult i Dødningsbeinet klang,
Naar hen det raslede ad Gravens Stene.

„O fæl og rædselsfuld er dog din Id!
Hvorledes kan du uden at forjage
Bed Midnats mørke gysselige Tid
De Dødes Fred saa rolig forjage.“

„Til dette Arbeid, er jeg længe vant,
Nu kender Dødningen og jeg hverandre;
For blev jeg bleg og bange, det er sandt,
Naar jeg dem saa ved Sacristiet vandrer.

De Dødes Fred forstyrrer Ingen her,
De Døde slumre alle trykt og rolig,
Paa Havets Bund i Marmorhvelvinger,
Paa Steil og Hjul, i Gravens stille Bolig.

Run mens de vandrer Livets travle Vej,
Kan Sorg og Ondskab deres Fred forjage;
I Jorden er der Fred, paa Jorden ei,
Lykkelig den, som ei har mer tilbage!“

„Hvem,“ spurgte Sigvald, „skal begraves her
Bed skumle Benhus?“ „Du ham sagtens kender,“
Gjensvarte Karlen, „det den Morder er,
Som dræbte sig af Frygt for Bødlens Hænder!“

Den Jord den er saa stenet og saa haard,
Her har ei været gravet meget længe;
Der er nu svundet hen ti lange Aar,
Fra sidst jeg redte her de Dødes Senge.

Det var en deilig Pige med sit Barn;
I Naseri hun tog sig selv af Dage,
Da Faderen, som var et nedrigt Skarn,
Løb bort og spotted hendes stille Klage!“

Bleg Sigvald stod som Gravens kolde Sten;
„Hvad hed hun?“ skjælvede hans brudte Stemme.
„Hun hedte Thora! Det er hendes Ven,
Som her jeg kaster ud fra Gravens Gjemme.“

Gult Thoras Hjernekalk mod Murens Klang,
Og nu et Ven, nu et igjen, nu atter!
Fra Sigvalds Pande Dødens Perle sprang,
Bag Kirkemuren hørtes rædsom Latter.

Hans Hoved tumlede mod Murens Sten,
Og skyldig Blod de blege Kinder malte,
Tre varme Draaber faldt paa Thoras Ven!
Dybt Kirkekloffen slog og Hanen galte.

Forgjæves kalder man den skumle Mur,
Blodblomsten vokser stedse fra sin Rime.
Ved Midnatstid det stygge Dødningsuhr
Fælt minder Morderen om Hævnens Time.

Pris 10 Ore.